

"ERC necessita un canvi d'etapa"

Josep-Lluís Carod Rovira, portaveu d'ERC al Parlament, és la cara més visible dels 229 militants que van enviar una carta a Àngel Colom demanant un tomb en el partit. Colom ha respost la carta anunciant diverses mesures, però la crisi continua oberta.

El pacte resol el problema?

—Jo parlaria més de propostes del secretari general que no pròpiament de pacte. Els problemes no es resolten en vint-i-quatre hores enlloc del món perquè, miracles, no n'hi ha. El que hi ha és la resposta del secretari general, en forma de cinc punts, a la carta que li fou tramesa. Els signants de la carta som gent responsable i, per tant, tenim l'obligació de deixar temps, a veure si l'aplicació d'aquestes propostes resol el problema. Si les propostes són adequades, suficients, i porten el canvi que s'ha de produir a ERC, s'haurà demostrat que són les que calien. Si no ho són, si resulten insuficients, haurem d'optar per unes altres vies, més enllà d'aquestes propostes.

—Vol dir, en altres paraules, que si el cop de timó que demanen no es produeix, estan disposats a arribar al cop d'estat?

—A ERC propugnem tots la via pacífica i democràtica. Per tant, els termes militars no són els més afortunats. El que hi ha d'haver és un canvi. Jo m'estimo més parlar de canvi. El que sí que és evident és que calen gestos immediats, aquestes setmanes vinents.

—En què consisteix el canvi que reclamen els 229 signants de la carta?

—Es tracta d'un canvi doble. D'un canvi intern i d'un canvi extern. Internament s'arrossega des de fa bastant de temps un cert malestar al si del partit, producte d'una sèrie de deficiències en l'estructura organitzativa, en l'atenció del partit als seus organismes territorials, en la indigència notable de l'operatiu municipal a l'hora d'assessorar alcaldes i regidors en les seves responsabilitats de govern o d'oposició, etc. Internament ERC necessita un canvi d'etapa.

—I el canvi extern?

—Externament el que cal és un canvi en la línia política. De fet, la primera cosa que cal és l'establiment d'una línia política sòlida, coherent i regular, debatuda prèviament al partit i assumida amb naturalitat per tothom, que superi la sensació d'oscil·lacions tàctiques constants i que connecti ERC amb

la realitat de la vida quotidiana de la gent.

—Qui és responsable del fet que ERC hagi arribat a la situació que vostè descriu?

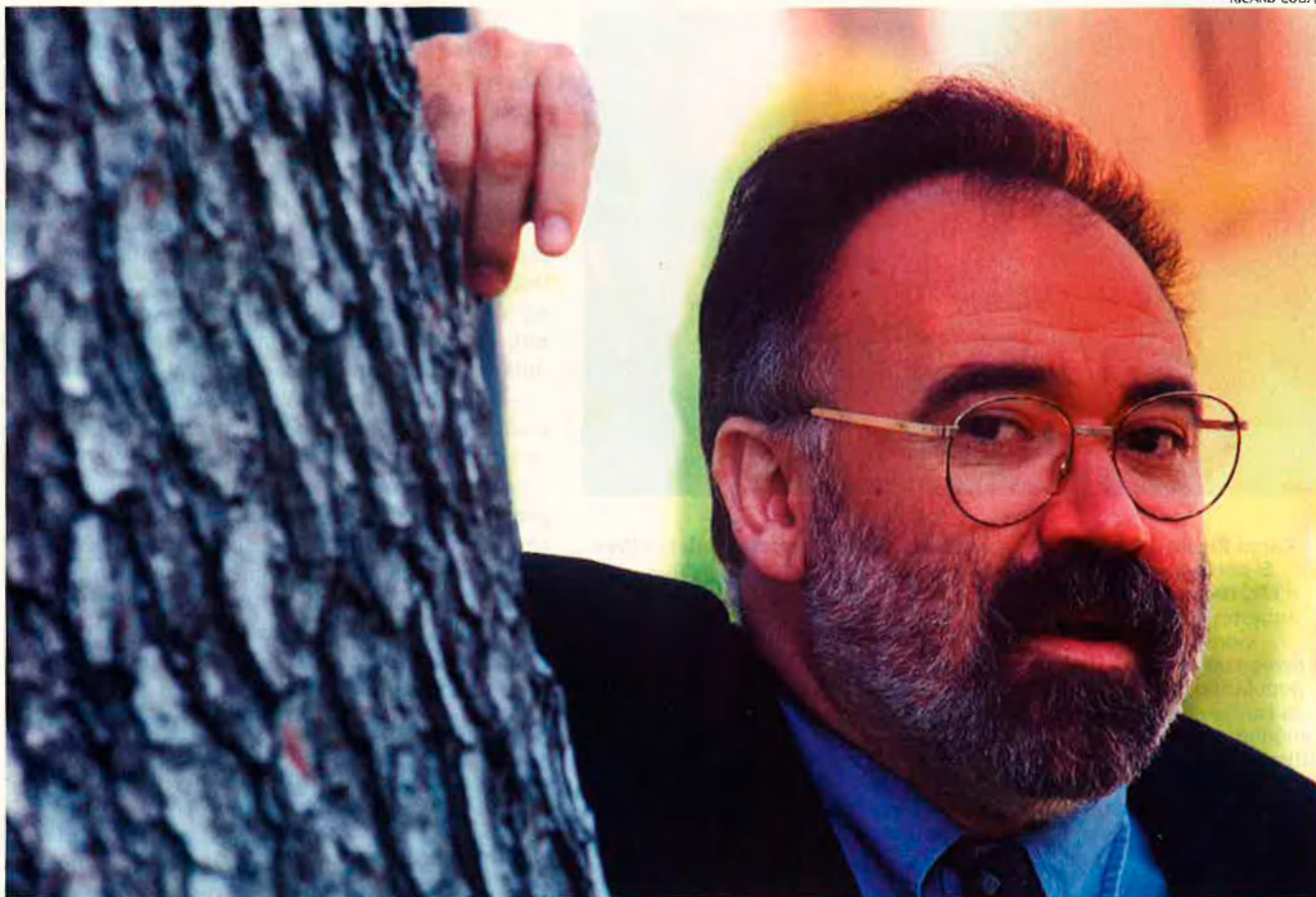
—A aquesta situació, s'hi arriba per tot un seguit de factors. D'entrada, hi ha un estil, que en aquests moments ja no és útil, que és el d'un partit molt centrat en la figura unipersonal d'un secretari general. Ara s'ha de donar pas a un nou marc, en el qual les decisions siguin molt més col·legiades que no ho han estat fins ara. Un dels elements que ha influït negativament en l'evolució de les coses dins ERC és part —només una part— de l'entorn més immediat del secretari general. Ell mateix reconeixia en una entrevista que EL TEMPS va publicar fa un any el perill de l'adulació al secretari general. A més de l'adulació, una part del seu entorn més immediat practica el sectarisme i la incompetència. Naturalment, si sacsegem alhora totes tres coses, el resultat no pot ser sinó negatiu. Per

tant, quan parlem de canvis, canvis vol dir també renovació d'aquelles responsabilitats que menys connecten amb el conjunt de la majoria del partit.

—Quan parla de "renovació", demana dimissions en l'entorn immediat de Colom?

—No sé si hi ha d'haver dimissions o hi ha d'haver cessaments. Però és millor que certs àmbits de responsabilitat siguin ocupats per persones que no

"No sé si hi ha d'haver dimissions o cessaments. Però és millor que certs àmbits de responsabilitat siguin ocupats per persones que no siguin proclius a l'adulació gairebé professional, ni al sectarisme mental ni a la incompetència pràctica."

siguin proclius a l'adulació gairebé professional, ni al sectarisme mental, ni a la incompetència pràctica. Substituir això per una altra gent seria una mesura d'higiene que una part molt significativa de la militància espera.

—*Es cert que alguns dels signants de la carta han rebut trucades de destacats membres de l'aparell perquè reconsideressin la seva posició?*

—Posteriorment a la signatura del document hi ha hagut intents de persones de l'aparell de pressionar els signants, comentant-los que havien estat enganxats, que la gent que signava anava contra el partit, etc. Uns arguments d'una enorme pobresa política. Òbviament, l'èxit d'aquestes trucades no és ni modest, sinó un fracàs absolut.

—*La carta ha estat signada per 229 quadres i càrrecs electes del partit, sense que el secretari d'organització se n'adonés. Si fos al seu lloc, dimetiria?*

—Es obvi que no solament per sentit de la competència, sinó per estètica i per sentit del ridícul, seria segurament la sortida més sensata.

—*Dins el canvi extern que reclamen, demanen que ERC giri cap a l'esquerra?*

—Plantejada així, la cosa no reflecteix la realitat. Entre més raons, perquè nosaltres som víctimes d'alguns tòpics: ERC no té discurs social, ERC només té un discurs independentista. Això no és veritat. Si s'agafen els programes electorals, es pot veu-

re que ERC té un discurs social. Ens han encasellat aquí, sovint també perquè nosaltres ho hem facilitat. Seria un error que ERC s'embranchés ara en una mena de tomb a l'esquerra en el sentit angustiant del terme. El tomb d'ERC ha de ser cap a la seva tradició històrica: un partit útil als sectors populars i atractiu a les classes mitjanes.

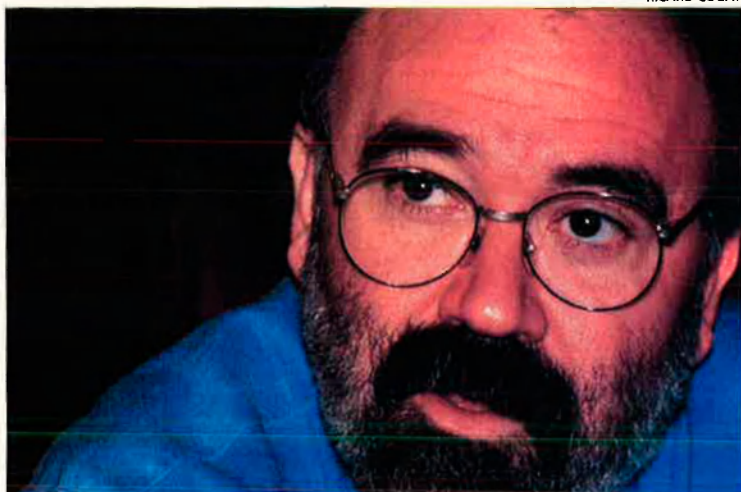
—*Fa uns mesos vostè, juntament amb un grup de diputats d'ERC, publicava un article a la premsa, titulat "Nous horitzons per a l'esquerra catalana", en què defensava un acostament d'ERC a la resta de les forces d'esquerra.*

—Nosaltres preconitzàvem un acostament entre persones. Els partits són eines temporals: neixen, moren, es transformen... Tal com es troben els partits d'esquerres en aquests moments no són els millors instruments per a redreçar aquest espai de progrés i d'il·lusió a Catalunya. Hi ha en aquests partits —no a les cúpules reals que els dirigeixen— persones molt aprofitables, de les quals allò que te'n separa és la tradició política, però en canvi t'hi acosten moltes coses. Hi haurà en aquests anys vinent una recomposició dels espais polítics a Catalunya, i en aquesta recomposició, a mi m'agradaria que ERC hi tingués un paper protagonista.

—*Es refereix a l'anomenada "olivera catalana", prou esmentada aquests dies després de la victòria de l'esquerra a Itàlia?*

—Un dels errors que hem comès sempre en aquest

Josep-Lluís Carod Rovira. El polític manifesta que, tal com es troben els partits d'esquerres en aquests moments, no són els millors instruments per a redreçar l'espai de progrés.

Carod Rovira.
El portaveu d'ERC diu que aquestes eleccions han demostrat que popularitat no és exactament sinònim d'identificació política amb algú.

país és el mimetisme. Podem aprendre dels altres, però no aplicar res mimèticament. Ara l'Olivera ha generat un discurs que pot ser positiu en la mesura que potencii els elements en comú que tenim, però la meva impressió és que l'aproximació entre aquestes forces polítiques difícilment vindrà de les cúpules actuals. Hi ha d'haver canvis de persones, i també canvis d'alguns continguts. Em refereixo, per exemple, a la concepció de nació-estat. Alguns d'aquests grups tenen encara una concepció molt estatalista en el sentit més centralista del terme, i fan una mena de canonització de l'estat-nació espanyol, respecte al qual no gosen plantejar una alternativa nacional pròpia i sobirana.

—Potser més que una "olivera", el que li agradaria, a vostè, seria un Pi de les Tres Branques de les forces nacionalistes i progressistes dels Països Catalans.

—Evidentment, em trobaria més còmode en aquest pi que no en l'olivera. Des de sempre he defestat la unitat dels PPCC, entesa com una nació compartida des de la realitat immediata de cada territori. Justament perquè crec en això, em preocupa saber si la fórmula actual d'expressió política d'ERC fora del Principat ajuda a fer avançar aquesta idea d'unitat nacional o bé la margina. Si la presència d'ERC perjudica l'ampli espai de coincidència que hi podria haver amb les altres forces nacionalistes i d'esquerres d'aquests llocs, és una presència que —com va anunciar Colom en el darrer congrés nacional— s'ha de rediscutir.

—Àngel Colom ha estat un dels dirigents de l'esquerra catalana que ha parlat aquests dies de crear un "pol nacionalista i progressista".

—N'ha parlat també? Ho celebro molt.

—Abans de les eleccions generals ERC semblava que volia pactar amb CiU i ara, passades les eleccions, sembla que vulgui iniciar un acostament a les esquerres. L'ha sorprès aquest tomb?

—La capacitat de sorpresa és una de les coses que dona sentit i alegria a l'espècie humana. El que passa és que tant l'una cosa com l'altra haurien de ser resultat lògic i majoritàriament assumit d'un debat intern que permetés que tot el gruix de la militància no s'assabentés de cap on bufa el vent llegint els mitjans de comunicació, sinó que sabés què passa dins el partit perquè hi ha participat directament.

—Un dels punts del pacte a què han arribat amb Colom preveu la creació de corrents interns. Vostè se sent un corrent intern d'ERC?

—Insisteixo que no es pot parlar de pacte, sinó de propostes que ha fet el secretari general als signants de la carta. Jo he dit que si el secretari general pensa articular uns corrents interns, no tindrem sinó una cobertura legal d'una realitat ja existent. Si algú es vol organitzar com un corrent intern, em semblarà molt bé. Jo no tinc ni la més mínima voluntat ni el més mínim interès a fer-ho.

—Tots aquests canvis que vostè reclama requereixen la convocatòria d'un congrés extraordinari que els abordi?

—En aquests moments el que hem de fer és esperar a veure la bondat o no de les propostes del secretari general. L'encert es veurà en unes setmanes. Si l'encert hi és, no caldran més mesures. Però, si això no resol els problemes bàsics d'ERC, caldrà pensar en unes altres possibilitats, com la del congrés.

—Com li agradaria que s'acabés el tema dels expedients a Carles Bonet i Jaume Rodri?

—Canalitzar la discrepància per la via de l'expulsió és un mal sistema. Això, ja no ho deu fer ni tan sols el PCE. La gent ha de tenir dret a expressar allò que pensa. Només podem pensar en mesures correctives en el cas que allò que hom digui vagi en contradicció amb allò que el partit defensa.

—A les darreres eleccions, ERC va perdre vots. Quina lliçó n'ha tret, del resultat?

—Aquestes eleccions han demostrat que popularitat no és exactament sinònim d'identificació política amb algú. Algú pot ser molt conegut, molt popular, però això no implica que necessàriament augmenti el nivell d'identificació de la ciutadania amb aquesta persona concreta.

"Ara l'Olivera ha generat un discurs que pot ser positiu en la mesura que potencii els elements en comú que tenim, però la meva impressió és que l'aproximació entre les esquerres difícilment vindrà de les cúpules actuals."